

De Vlaamsche Beweging, België en de Gebondenheid der Nederlanden

DE DIETSCHER RIJKSGEDACHTE
VAN HET VERDINASO

door
Joris Van Severen

DIETSCHERS,

Welke is de *beteekenis van* de **oprichting van het WERBOND VAN DIETSCHER NATIONAALSOLIDARISTEN** in het jaar 1931 ?

Hoe en waarom *heeft* de Leiding van *het Verdinaso* in den loop der jongste jaren de doelstelling, de methode en de actie van het Verbond *ontwikkeld, voortgestuwd* en doorgedreven ? Hoe bepaalt en verbeeldt thans de *Leiding van het Verdinaso* de doelstelling, de methode en de actie van het Verbond ? Ziet daar de drie vragen die ik voor U wil beantwoorden.

Eerste vraag

Wette is de beteekenis van de oprichting van het WERBOND VAN DIETSCHER NATIONAALSOLIDARISTEN in het jaar 1931 ?

Om de beteekenis van de oprichting van het Verbond van Dietsche Nationaalsolidaristen te begrijpen, moet men eerst en vooral zijne aandacht wijden aan den toestand van de zoogenaamde Vlaamsche Beweging onmiddellijk vóór, tijdens en na den wereldoorlog 1914-1918, en voornamelijk aan de werking zelf van dien oorlog op de zoogenaamde „Vlaamsche Beweging“.

Het is natuurlijk mijne bedoeling niet mij hier om nauwkeurig-wetenschappelijke geschiedenis-beschrijving te bejiveren. Ik wil U slechts een zeer kort samengevat beeld geven van dien toestand en van die werking zooals ik die ervaren heb en thans zie.

1913 en 1914 :

De jonge Vlamingen van mijn generatie die in de „Vlaamsche Beweging“ stonden, zij waren 19, 20, 21 jaren oud; wie waren hunne leiders, hunne gidsen, en wat dachten zij ? Ik vraag niet: wat wilden zij; tot werkelijk willen waren zij onbekwaam.

Hunne leiders of geestelijke gidsen. Ik zal de drie meest vooraanstaande noemen : Hugo Verliest, August Vermeylen en Frans Van Cauwelaert: een aristocratisch Vlaamsen humanisme, een Vlaamsch, tot geestelijk anarchisme doorgedreven individualisme en een Vlaamsch romantisch clerikaal-getint politiek katholicisme. Van geen dezer drie mannen (welke ook hunne gaven en verdiensten mogen geweest zijn) ging gemeenschaps-bouwende, natiebouwende, Staatsbouwende kracht uit; van geenen enkelen bijgevolg de bevelen om zulke kracht in rijke daden om te zetten. De leuzen rond dewelke

zij hunne actie voerden en die hun streven eenigermate vertolkten, luiden : in Vlaanderen Vlaamsch !

Vlaamsch in het onderwijs, in het bestuur en in het leger ! Voor Vlaanderen : zelfbestuur !

En, boven alles weerklinkende; wij willen een Vlaamsche hoogeschool!

Die kop die moet daarop !

Deze laatste was de eenige concrete. Het voornaamste kenmerk der overige was hunne vaagheid, en hunne kleinheid.

De eenige tenslotte die de vertolking was van eenen wil naar grootheid en schoonheid was die van Verriest: DAT volk moet herleven !

Maar hoe het herleven moest, dat zei men ons niet. Van het vormen eener waarachtige strijdmacht om dit doel te bereiken was geen spraak. Men zag niet verder dan het veroveren van fragmentarische, kleine hervormingen op het gebied van het gebruik der Nederlandsche taal in België, en daartoe werden wij geregeld opgetrommeld in luidruchtige en bonte stoeten en even luidruchtige vergaderingen waar in de redevoeringen, het holste romantisme hoogtij vierde.

Bij dit alles leefde Vlaanderen slechts in zijn heerlijk verleden; was België iets dat niemand direct interesseerde of dat met een zekere vijandigheid werd aangevoeld, en van wat er in het buitenland aan het gebeuren of zich aan het voorbereiden was wist men niets.

Boven die onvergeeflijke onbewustheid en dat dwaas onbenullig lawaai gingen plotseling. Augustus **1914**, over het geheele land van uit alle torens de klokken alarm luiden.

Van de hand Gods geslagen, niets begrijpend, onvoorbereid, geestelijk en militair ontwapend, radeloos werden de jonge Vlamingen van mijne generatie in den grootsten, vreeselijksten en moorddadigsten aller oorlogen geworpen. En zij marcheerden, zonder geestdrift, met de tragisch-passieve gehoorzaamheid van diegenen die weten dat niets anders mogelijk is.

Met angstige hartstochtelijkheid zochten zij op alle wijzen de stem hunner zoogenaamde leiders te vernemen. Nu voor het eerst hadden zij aan wenken en bevelen van die „leiders" werkelijken, allerdiepsten nood.

Maar niemand sprak.

Verriest zweeg;

Vermeylen ssweeg;

Van Cauwelaert zweeg,

De eenige stem die zij hoorden was die van Koning Albert; maar zij begrepen haar niet en zij klonk niet door tot in hun hart.

Hei was „DE officieele" stem van een man die voor hen nooit een levende en gevoelde werkelijkheid geweest was. De eenige stem die zij met machteloze bitterheid, met vrees en verachting moesten aanhooren, het was de zoo dikwijls brutale stem der korporaals en onderofficieren en officieren van het Belgisch leger. En die stem gaf hun, zeer dikwijls met misprijzende grofheid, de domste en meest krenkende bevelen, en... In eene taal die de hunne niet was en die de overgrote meerderheid onder hen niet eens verstond. Daar stonden zij. Jeugd zonder leiders. Jeugd die in leiders geloofd had die geen leiders waren. Waarschijnlijk wel de meest tragisch erbarmelijke, de meest aan alle vijandelijke machten, volstrekt machteloos overgelaten jeugd van Europa...

De jeugd van het groote, roemrijke, heerlijke en zoo naar grootheid hunkerende Vlaanderen !

Jeugd zonder leiding; jeugd zonder leider !

Het is zoo gebleven den geheelen langen oorlog lang. Van uit dien hoek bekeken kan men de „Vlaamsche Beweging" tijdens den wereldoorlog als volgt kenmerken :

Aan het Front eene jeugd zonder leiders;

In bezet Vlaamsch-België: zoogenaamde leiders, die geen jeugd vonden.

Zoo voltrok zich stilaan de scheuring, de zeer diepe scheuring van twee generaties; terwijl terzelfdertijd in elke der twee generaties hartstochtelijk gelast en gezocht werd naar de oplossing van de groote vraagstukken die zich met overrompelende snelheid en onafwendbaarheid aan de Dietschers en de Vlamingen in het bijzonder opdrongen. Wanneer de oorlog ten einde was, kwam de generatie van den oorlog, (ik spreek van de generatie der jonge Vlaamsche soldaten die, ZOOALS men weet tachtig procent van het Belgische IJzerfront vormde), naar het land terug, met in hart en gemoed een wrok tegen België, die zoo diep geworteld was, en zoo

gerechtvaardigd tevens, dat hij naar alle waarschijnlijkheid onoverwinnelijk scheen. Het is die wrok die, buiten alle theoretische beschouwingen, het verbond heeft gesmeed tusschen de Frontsoldaten en de activisten. Het was een verbond dat op negativisme en wraak werd gesmeed. En daarbij kwam nog, ontegensprekelijk, in den geest der Frontsoldaten een motief van fair-play en van bravoure. Want ten slotte waren wij het niet eens; konden wij het niet eens zijn.

Twee werelden stonden tegenover mekaar: de oude en de nieuwe, en in werkelijkheid hadden wij niets, bijna niets gemeens dan onzen wrok.

1919 :

En toen begon, 1919, het tweede tijdvak van de Front-beweging: de „Sturm und Drang" - periode van het Frontisme.

En weer stond daar, de in de verschrikkingen van den oorlog groot en roemrijk geworden jeugd van Vlaanderen, evenals vóór den oorlog, zonder leiders, zonder gidsen, én zonder politieke traditie noch scholing. Haar nochtans was, door die grootheid en door dien roem, de zware taak voorbehouden het nieuwe leven te leiden en te richten. Dit was de diepe verwachting van geheel een volk en dezes hunkerende hoop.

Eilaas, in zichzelf, uit zichzelf moest zij, alleen en vereenzaamd, feller vereenzaamd dan men denken kon en kan, alles vinden, alles scheppen wat voor haar leven en het leven der volksgemeenschap noodig en onontbeerlijk was. Hachelijke taak; want de jonge mannen die uit de loopgrachten terug gekomen waren, zij waren tot in het diepste van hun wezen gekwetst.

Tegenover het zoogenaamd „normale" leven aan hetwelk zij zich moesten aanpassen, stonden zij even vijandig als onbeholpen.

Gemakkelijke prooi voor alle extremismen.

De grootsche toekomst die zij in zich droegen, zagen noch begrepen zij.

Al hunne krachten hebben zij dan verspeeld in eene wrokkige, negativistische opstandigheid. Eene opstandigheid tegen het regiem en tegen België dat zij met dat regiem vereenzelvigden, en die „links" gericht was en soms tot uiterst „links" werd doorgedreven. De actie van „Het Vlaamsche Front" of „Vlaamsche Frontpartij", waarin zij zich tot den strijd hadden verzameld geeft daarvan welsprekende voorbeelden.

Maar ten slotte was die opstandigheid gezonder en zou zij op den duur vruchtbaarder blijken te zijn dan de berusting van de vroegoude „bourgeois" in het nu eenmaal bestaande en dan de politiek van de zieloos gemakkelijke en het altijd sluw-gemotiveerde arrivisme. In die opstandigheid stak een kracht die eens tot bezinning moest komen en dan, rijk aan de opgedane ervaring eene werkelijk opbouwende kracht zou worden en ook in dat opbouwende streven al de logische consequenties zou aanvaarden ; tot al de logische consequenties zou doordrijven.

1931 : Het Verdinaso.

De reactie tegen die „links"-gerichte, negativistische opstandigheid begon in de West-Vlaamsche fractie van het „Vlaamsche Front" en liep, na talloze moeilijkheden en redetwisten uit op de stichting, de oprichting van het Verbond van Dietsche Nationaalsolidaristen, het Verdinaso, **6 Oktober 1931**.

Nuttig is het hierbij aan te halen wat Pol Le Roy schreef, als slot van zijne beschrijving van het ontstaan van het Verdinaso :

„ Zoo is uit het zoeken naar een volledig program, in strengen ernst en hoog verantwoordelijkheidsbesef, logisch, de Dinaso-Beweging tot stand gekomen. Wij onderstreepten hierboven het jaartal 1926. In dien tijd betwijfelde de groote meerderheid hier nog sterk het uiteindelijk welslagen van Mussolini's politiek, en was zij volledig onbekend met Hitler en zijne beweging.

Dit bewijst eens te meer, dat het verwijt van opportunistische naäperij van Mussolini en Hitler even idioot is als degenen die het gebruiken.

Het Verdinaso is van zuiver Dietschen bloede, geboren uit den nood van het Dietsche volk en gericht op het heil, de grootheid van dit volk."

De grondgedachte van dat program kan samengevat worden in de formule die ik toen vooropstelde :

„Wij zijn nationaalsolidaristen. Dat wil zeggen, dat bij ons. Nationalisme en Solidarisme één geworden zijn; één, zoodanig dat het eene zonder het andere voor ons niet meer bestaat."

Van dat oogenblik af marcheerde en streed in het Vlaamsche land én in Rijks-Nederland, (want van meet af aan beschouwden wij Nederland en het Nederlandsche taalgebied in België als eene eenheid en het Verdinaso als DE organisatie voor dat ééne gebied), marcheerde en streed een keurkorps dat zich tot taak had gesteld : voor al de leden der Dietsche volksgemeenschap een wereldlijke orde te veroveren die hun allen de maximale mogelijkheden bieden zou om hunne aardsche bestemming te bereiken.

Die Orde was gegrondvest op twee begrippen :

het begrip van een Nationalisme dat de natie, de volksgemeenschap beschouwt als eene noodzakelijke en verhevene gemeenschap wier integriteit, wier verbondenheid, wier waarden volstrekt moeten gehandhaafd worden ten einde aan de leden dier gemeenschap; de gezinnen en de personen, ter beschikking te stellen al de noodige en nuttige middelen, om zich in de orde en den vrede zoo volkomen mogelijk te ontwikkelen; het begrip van een solidarisme dat niets anders is dan het christelijke begrip der gemeenschap, zooals dit voornamelijk werd bepaald in den beroemden wereldbrief „Quadragesimo Anno".

Te midden van de heerschende wanorde stond daar voor het eerst opgericht in de Dietschspreekende Nederlanden eene gemeenschapsbouwende, natiebouwende, staatsbouwende macht.

Nog klein, ja, maar kloek, onaantastbaar in zijne formaties en gewapend met een onwrikbaren, onbreekbaren wil, om met ALLE wettige middelen, en met aanwending van alle kracht, beslist alle vormen van negativisme, van nuttelooze opstandigheid, van linksche afdwaling, kortom: van wanorde uit te roeien en te vestigen de orde die ik zoeven in hare grondbeginselen bepaalde en die wij noemen de Dietsche Orde.

Wij die hongerden, om het Henri Massis na te zeggen, wij die hongerden naar leiding, naar zekerheid, naar mannelijke bezielers (nous avides de direction, et de certitude, d'animateurs virils), en die dat nergens rondom ons hadden gevonden, hadden eindelijk in en door én op ons zelf die leiding en die zekerheid veroverd en voelden ons in die zekerheid sterk genoeg om de mannelijke bezielers te worden die ons volk noodig had, noodig heeft. Be Vlaamsche generatie van den oorlog had haren weg gevonden en baande sich haren weg, en imponeerde zich. En imponeerde zich, zooals gij weet met eene felheid en eene geordende kracht die meer dan eens het regiem met angst en verstomming heeft geslagen.

Dat is de beteekenis van de oprichting van het Verdinaso. En hiermede is de eerste vraag beantwoord.

Tweede vraag

Hoe en waarom heeft de Leiding van het Verdinaso in den loop der jongste jaren de doelstelling, de methode en de actie van het Verbond ontwikkeld, voortgestuwd en doorgedreven ?

Al werkende leert men en „historia docet" ; de Geschiedenis is een goede leermeester.

Er zijn drie beginselen van de Staatskunde die ik nooit uit het oog wil verliezen.

Charles Benoist heeft **ze** bepaald, in zijn schoon werk over Canovas del Castillo, den Spaanschen staatsman : Noodzakelijkheid eener leer (d'une doctrine), zooals Barrès het ook vooropstelde.

Leer die nochtans getemperd moet worden in hare toepassing, door de kennis van de mogelijkheden. En ten slotte een klaar inzicht in de werkelijkheid; voorzichtigheid, maar kracht en beslistheid. Ik voeg er aan **toe** : beslistheid vooral.

Ik erken de strenge noodzakelijkheid van eene politieke leer; maar nooit ben ik van die leer de gevangene geweest en wil het nooit zijn.

In het eerste actieplan van het Verdinaso was er geen spraak van de Friezen, noch van de Luxemburgers, en telden wij de Walen onder onze vijanden; en België gingen wij eenvoudigweg voorbij.

Ik ben niet beschaamd te erkennen dat in die houding de troebele inzichten van het verleden bleven naverken. Op een bepaald oogenblik heb ik het verkeerde van die houding ingezien en dan heb ik zonder aarzelen het Verdinaso in de nieuw-ontdekte werkelijkheid doen inmarcheeren.

Een paar mijner medewerkers hebben mij verlaten. Dat heeft mij bedroefd, geen oogenblik geschokt.

Ik wil de actie van het Verdinaso ter bereiking van zijn doel niet laten doodloopen in de halsstarrige (de dom-halsstarrige) verdediging van verstarde begrippen die ten slotte het bereiken van het gestelde doel onmogelijk maakt. Eene politieke actie moet van de werkelijkheid UITGAAN, ik zeg uitgaan en ik bedoel de volle werkelijkheid, en met die werkelijkheid rekening houden.

Niet om zich zonder meer, bij die bestaande werkelijkheid neer te leggen; haar zonder meer te aanvaarden; maar om, haar erkennende, haar te leiden en te richten naar de tot doel gestelde orde.

Met andere woorden: eene verstandige politieke actie moet rekening houden met het leven en zijne gedurige en rustelooze ontwikkeling.

En weerom, niet om zich bij de wisselvallige vormen van die ontwikkeling, zonder meer, neer te leggen maar om dat leven en zijne verschijningen, ter bereiking van de tot doel gestelde orde IN TE SCHAKELEN, tot die orde te PROMOVEEREN. (naar die Orde vooruit ie stuwen.) Daarom is het dat ik in 1934 de „nieuwe marschrichting" van het Verdinaso heb afgekondigd.

Beslist wilde ik den rug keeren naar de negativistische en onvruchtbaar-opstandige houding tegenover den Staat en voornamelijk den Belgischen Staat die zich geleidelijk (om verscheidene redenen) geconsolideerd had. Aan dat negativisme was in het „Vlaamsche land" sinds jaren, een onschatbaar kapitaal aan krachten en waarden verspeeld. Door dat negativisme werd een psyche geschapen die tenslotte tegenover het leven ZELF negativistisch ging staan. Gedaan ermede ! DIT werd het parool:

In de plaats van voortdurend den Staat AF TE BREKEN, zullen wij den Staat VEROVEREN.

Niet door een gewelddadigen aanslag (slechts onze vijanden kunnen daar profijt bij halen en slechts de machteloze en kinderachtige revolutionairen kunnen daarin lust vinden). Neen. Maar door geleidelijke ontwikkeling van onze krachten en waarden.

De Dinaso's in België zullen den Belgischen Staat veroveren;

De Dinaso's in Rijks-Nederland zullen den staat in Rijks-Nederland veroveren;

tezamen, die veroveringen doorvoerende, zullen zij vestigen: het Dietsche Rijk; hst Dietsche Nationaalsolidaristische Rijk.

Een der gevolgen van die nieuwe marschrichting was, dat, naargelang wij den nieuwen marsch doorvoerden wij nieuwe werkelijkheden ontdekten, voor dewelke wij vroeger, door den „habitus" onzere vroegere negativistische houding, volstrekt blind waren; wellicht niet zien WILDEN. En in de eerste plaats dit: dat de „Walen" geen „vreemden" waren, maar door de eeuwen heen lotsverbonden met ons en niet alleen lotsverbonden, maar Dietschers naar de afstamming en het bloed, echter geromaniseerde Dietschers; Franken zooals wij, maar door gebeurtenissen die ik hier niet te onderzoeken heb, Franken die geromaniseerd werden. Dat zij dus in den vollen zin van het woord s volks- en Rijksgenooten zijn.

Wij ontdekten aldus dat er geen „Waalsch volk" bestond; en geen „Waalsche cultuur".

Dat er in feite alleen sprake kon zijn van Henegouwers, Namenaars en Luikenaars.

En dat zij met de Franschen niets gemeens hadden tenzij dan de aloude Dietsche natuur, het Dietsche wezen dat in de middeleeuwen tot aan de boorden van de Loire was doorgedrongen, het Dietsche volkswezen dat de Dietschers tot aan de boorden van de Loire hadden voortgeplant. Schreef, indien ik mij niet vergis, Gezelle, de steeds grooter wordende Gezelle niet eens:

„Van de Kwinte (la Canche) tot aan den Dollart leeft één volk".

En wij HERkennen en vonden terug de FRIEZEN en de LUXEMBURGERS.

Naar gelang wij den marsch doorzetten, verscheen voor onze oogen duidelijker en duidelijker de veelledigheid van de Dietsche Natie; veelledigheid die een onzer groote rijkdommen is en onze trots.

Die veelledigheid willen wij eerbiedigen, voor zoover zij de noodzakelijke eenheid van de geheele natie niet in gevaar brengt, beseffende dat, op dit gebied, buiten het strikt noodzakelijke alle centralisatie levensdoodend is. En steeds duidelijker verscheen voor onzen geest het heerlijke beeld der ALOUDE ZEVENTIEN PROVINCIËN, thans verspreid en uit mekaar gerukt liggende op het

gebied van drie staten, maar in volle schoone werkelijkheid zijnde: één organisch en historisch-gegroeid geheel. Als gevolg van die ontdekking, van dat herkennen, van dat besef, beschouwt het Verdinaso het Belgisch Rijk, het Nederlandsche Rijk en het Groot-Hertogdom Luxemburg als integreerende deelen der Nederlanden, deelen die wezenlijk tot het geheel van het Dietsche Rijk der Nederlanden behooren, zooals het dit wil vestigen.

Het Verdinaso staat derhalve niet negatief tegenover die deelen; maar wel positief.

Het beschouwt derhalve als redeloos en noodlottig de stelling dat het Belgische Rijk bekampt, onttakeld en uiteengerukt moet worden om het Dietsche volk in zijne volkomene integriteit te herstellen en het Dietsche Rijk der Nederlanden te vestigen.

Dat wil zeggen dat het Verdinaso, het Belgische Rijk, het Nederlandsche Rijk en het Groot-Hertogdom Luxemburg aanvaardend, die twee rijken en dat Groot-Hertogdom, in feite, door een geleidelijke actie volgens een vast plan in het toekomstige Dietsche Rijk wil integreeren.

En uitgaande van de erkenning van die werkelijkheid en van die noodzakelijkheid, wil het Verdinaso, in het besef zijner kracht en wetende dat het zich nooit van zijn doel zal laten afleiden, logisch en moedig doorredeneeren en doorwerken.

Er bestaat aldus in onze politieke leer geen enkele systeem-tegenstrijdigheid.

De ontwikkeling van ons program en van ons streven is noch wispelturig, noch opportunistisch.

Zij is eene progressie in politieke wijsheid, eene progressie in rechttopgaande lijn, een groei, eene uitbreiding, eene vervollediging.

Met Henri Massis („Notre Jeunesse"), mogen wij zeggen : „ Nous en étions là de nos scrupules lorsqu'il nous a paru que l'attitude propre, qui différenciat le plus complètement la génération nouvelle des précédentes, c'était justement son REALISME. Qu'entendions nous par là ? Une acceptation du réel, une vue nette du possible et de l'efficace, un besoin d'unir l'action et la pensée, de vérifier l'une par l'autre, une volonté de donner à toute spéculation un corps, un objet et du même coup une réhabilitation de l'action, mais de l'action que l'esprit conduit et informe. Ah c'était bien fini de croire, pour s'en désespérer, à l'antinomie fallacieuse de l'intelligence et de la vie ! Ce problème-fantôme où s'étaient jadis usées les forces des meilleurs semblait s'être évanoui de lui-même. Mépris des idées ? Allons donc ! Nulle génération n' a tressailli d'une fièvre intellectuelle plus ardente, et peu de jeunes gens auront été capables d'une plus grande étude; mais ce qu'ils demandaient à la connaissance c'était une énergie pour mieux vivre et pour mieux agir. Sous la variété des caractères, les différences d'inclinations sociales ou philosophiques, nous avons partout retrouvé ce souci de faire servir la pensée à l'acte, à l'acte bon et utile". (1)

(1) « Tot daar hadden onze gewetensbezwaren ons gebracht wanneer wij begrepen dat de eigenlijke houding die op de volkomenste wijze het nieuwe geslacht, van de vorige onderscheidde precies zijn realisme, zijn werkelijkheidszin was. Wat verstonden wij daardoor? Een aanvaarden van de voorwaarden van het werkelijke, een heldere kijk op het mogelijke en op het doeltreffende, een nood om de actie en de gedachte te vereenigen, de juistheid van de eene door de waarheid van de andere te bevestigen, een wil om alle bespiegeling te belichamen, haar een voorwerp te geven en aldus terzelfdertijd de actie in eer te herstellen, maar dan eene actie die door den geest geleid en gevormd wordt. Ha ! het was uit en amen met te gelooven tot wanhopens toe, aan de bedriegelijke tegenstrijdigheid van het verstand en het leven ! Dit schim vraagstuk tegenover hetwelk vroeger, de krachten der besten zich hadden opgeteerd scheen vanzelf verzwonden. Misprijzen voor de gedachten ? Kom !. Er is geen geslacht dat van brandender intellectuels koorts gerild heeft, en weinig jonge lieden zullen tot grootere studie bekwaam geweest zijn; maar wat zij van de kennis vroegen, het was eene energie om beter te leven en be-

En Maurras zeggen wij na :

„La réalité et l'idée n'ont rien d'incompatible. Il y a des idées conformes au réel, ce sont les idées vraies ; il y a des réalités conformes au plus nobles idées, ce sont les choses saintes et les personnes grandes. S'il y a une opposition qu'il vaille la peine d'instituer, c'est celle des idées vraies et des idées fausses, des réalités bonnes et des mauvaises." (2) Aldus onwankelbaar en onaantastbaar op zijne leerstellige en methodische grondvesten geworteld, groeit het Verdinaso en ontwikkelt het zich dag aan dag krachtiger dank zij de klaarheid en de degelijkheid zijner stellingen, het opbouwend realisme en empirisme zijner methode, de vastheid zijner organisatie en de onwrikbare trouwe, tucht en vlijt zijner manschappen.

En hiermede heb ik het antwoord op de tweede vraag gegeven.

Derde vraag

Hoe bepaalt en ziet thans de Leiding van het Verdinaso de doelstelling, de methode en de actie van het Verbond ?

Binnen het bestek van deze uiteenzetting is het natuurlijk onmogelijk een volledige beschrijving te geven van ons Dietschen, Nationalen, politieken, socialen en economischen opbouw.

Ik wil U liever, bij middel van korte bepalingen een beeld, „ein Gesamtbild" geven van dat plan.

Het Verbond van Dietsche Nationaalsolidaristen wil vestigen en bouwen, in onaantastbare hechtheid en macht : HET DIETSCH RYK. Dit wil met andere woorden zeggen : HET DIETSCH RYK DER NEDERLANDEN.

Dit wil met andere woorden zeagen : de aloude, roemrijke Nederlanden weleer verEENIGD in de ZEVENTIEN PROVINCIËN, en wier bestanddeelen thans in eenen toestand van verdeeldheid en verscheurdheid en machteloosheid en wanorde leven, ingericht in drie afzonderlijke Staten : Nederland, België, het Groot-Hertogdom Luxemburg.

ter te ageeren. Achter de verscheidenheid der karakters, de verscheidenheid van sociale of wijsgerige neigingen, hadden wij overal teruggevonden de zorg om de gedachte tot de daad le doen dienen, tot de goede en nuttige daad. »

(2) « De werkelijkheid en de gedachte hebben niets onverenigbaars. Er zijn gedachten die met de werkelijkheid overeenkomstig zijn, het zijn de ware gedachten; er zijn werkelijkheden die overeenkomstig zijn met de edelste gedachten, het zijn de heilige dingen en de verhevene personen. Indien eene tegenstelling zou verdienen opgericht te worden dan is het die der ware gedachten en der valsche gedachten, der goede werkelijkheden en der slechte.»

Voorloopig spreken wij van Fransch-Vlaanderen niet. In die Nederlanden, die morgen, door onzen onwrikbaren en rusteloozen wil en ons onvermoeibaar werk, HET DIETSCH RYK DER NEDERLANDEN zullen zijn, leeft eene bevolking die wij noemen: HET DIETSCH VOLK, of DE DIETSCH VOLKSGEMEENSCHAP, of DE DIETSCH NATIE. In die Dietsche volksgemeenschap, in die Dietsche Natie erkennen wij het bestaan van verscheidene volksgroepen die zich van elkander ONDERSCHIEDEN door bepaalde karaktertrekken en eigenaardigheden en door de taal die zij spreken.

Zoo erkennen wij de Vlamingen, de Hollanders, de Brabanders, de Limburgers, de Zeeuwen, de Gelderlanders, de Friezen, de Henegouwers, de Namenaren, de Luikenaren, de Luxemburgers.

Die groepen ONDERSCHIEDEN zich van mekaar, maar zijn in werkelijkheid van elkander niet te SCHEIDEN. De gehele Dietsche volksgemeenschap heeft inderdaad eene gemeenschappelijke afstamming: Germaansch, Frankisch, Saksisch, Friesli. Door de eeuwen heen vormt zij, ondanks de vele wisselvalligheden en rampen die zij in hare geschiedenis heeft gekend, eene feitelijke, in den vollen zin van het woord, LOTSVERBONDENE gemeenschap. Geopolitisch vormt zij eene eenheid.

Op het plan der historische werkelijkheid vormt zij eene eenheid.

Door de eeuwen heen heeft zij geschapen, bewaard en ontwikkeld: eene gemeenschappelijke cultuur en beschaving die, in hare rijke verscheidenheid EËN is en, op bijna alle gebieden, de wereld stom van verbazing heeft geslagen. Welnu het Verdinaso wil van die werkelijke, feitelijke Dietsche volksgemeenschap, die thans helaas uiteengerukt ligt over drie staten, maken: eene werkelijke, feitelijke Dietsche STAATS-GEMEENSCHAP, onaantastbaar gevestigd in een Dietsch RYK, HET DIETSCH RYK DER NEDERLANDEN, HET DIETSCH RYK; Rijk dat kloek en machtig zal zijn; dat zal heerschen over coloniale bezittingen dank zij welke heerschappij het zich zal verheffen tot het tweede imperium, het tweede wereldrijk ter wereld, én waar, op ALLE gebied zal heerschen :

de ORDE; die orde die wij genoemd hebben en noemen: DE DIETSCH ORDE, DE DIETSCH NATIONAALSOLIDARISTISCHE ORDE.

Wij zeggen : DE DIETSCH ORDE, omdat die orde er eene zal zijn die beantwoordt aan het wezen, aan de overleveringen, aan de verscheidenheden van de Dietsche volksgemeenschap; eene orde echter die eveneens beantwoordt aan de nooden van de geheele bevolking der Nederlanden IN DEZEN TIJD, eene orde ten slotte die het leven van die bevolking, het leven van de Dietsche

volksgemeenschap voor nu en voor de toekomst volkomen veilig stelt en naar de grootste welvaart opvoert.

Wat verstaan wij door die ORDE ?

Wij onderscheiden :

Ten eerste : eene Staatkundige orde ;

Ten tweede : eene sociale orde ;

Ten derde : eene economische orde ;

Ten vierde : eene culturele of geestelijke orde ;

Ten vijfde : eene militaire Defensie-orde ;

Ten zesde: eene imperiale orde.

I.

De Staatkundige Orde in het Dietsche Rijk

De Staat, in het Dietsche Rijk zal in het teeken staan van twee beginselen, beantwoorden aan twee hoofdzakelijke noodzakelijkheden :

Ten eerste: het beginsel van een sterk en over groote macht beschikkend GEZAG, geordend in eene straffe hiërarchie.

Ten tweede : het beginsel en de noodzakelijkheid van eene verregaande organische decentralisatie. In het teeken dus van het COMMANDO en in het teeken van eene gezonde LEVENSONTWIKKELING.

Commando

Het statuut in het komende Dietsche Rijk, van de drie, thans in de Nederlanden regeerende dynastieën: de Dynastie van Oranje, de Dynastie van Saxon-Coburg en de Lu-xemburgsche Dynastie van Nassau, zal gefundeerd zijn op de erkenning van de onvergetelijke diensten die zij aan onze natie bewezen hebben, en op de zorg dat zij, elk op hunne plaats eenen blijvenden en volksdienenden rol in het Nederlandsche geheel kunnen vervullen. De Dietsche Rijksgedachte van het Verdinaso is dus niet in tegenspraak met de loyalistische gevoelens van de Nederlandsche, Belgische en Luxemburgsche bevolkingen ten overstaan van de in Nederland regeerende vorstenhuizen.

Wat het Staatsgezag betreft, het is onze wil dat het een waarachtig gezag weze. Dat wil zeggen : een gezag dat niets anders voor oogen heeft dan den dienst aan het leven, de welvaart, de macht en de toekomst van het volk en het Rijk ; en niet eerst en vooral den dienst aan een partij of een kliek; een gezag dat beschikt over al de noodige kracht en macht, en bijgevolg eerst en vooral over volkomen onafhankelijkheid, om met den noodigen spoed besluiten te treffen en met denzelfden spoed die besluiten doelmatig te doen uitvoeren, en niet een gezag, dat, zooals thans de speelbal is van al de grillen en de kuren der geldmachten, der politieke partijbonzen of der vrijmetselarij, of der wispelturigheid van eenen door die bonzen gefabriceerden zoogenaamden „volkswil“; een gezag dat gedragen wordt door mannen die eerlijk zijn, onbaatzuchtig, gewetensvol en bekwaam, en niet een gezag dat gedragen wordt door lieden die dat gezag slechts gebruiken om op gelijk welke wijze eigenbelang en eigen glorie na te jagen; een gezag dat zal bestaan uit mannen die daartoe worden gevormd; geschoold en opgeleid in speciaal daartoe geschikte scholen en die aldus zullen zijn eene waarachtige élite, een waarachtige keurploeg ; een gezag dat van hoog tot laag, en van den eersten minister of den kanselier, tot den burgemeester der kleinste gemeente zal zijn: een kloek-gebondene HIËRARCHIE van leiders en ambtenaren die elk het gebied aan het hoofd van hetwelk zij staan zullen leiden en administreren volgens de BEVELEN hun daartoe door de hogere instanties gegeven.

Aldus zal de Staat feitelijk geleid worden door eenen kanselier of Eersten minister die vrijelijk zijne medewerkers of ministers aanstelt.

En bijgevolg zal er in het Dietsche Nationaalsolidaristische Rijk van partijen geen sprake meer zijn, omdat, zooals ik reeds dikwijls herhaald heb, omdat, buiten alle andere zeer degelijke redenen, de partijen en het partijen-regiem eenvoudigweg geen reden van bestaan meer hebben; omdat zij alle gezonde en doelmatige Staatsleiding, alle doelmatig bestuur, alle doelmatige administratie volkomen onmogelijk maken terwijl zij aan de volksgemeenschap niets dan ondiensten bewijzen en haar oneindig veel geld kosten.

Bijgevolg zullen, in hunnen huidige vorm worden afgeschaft : het parlement, de provinciale-raden en de gemeenteraden.

Het parlement zal worden vervangen door een Hoogen Raad van afgevaardigden der gezinnen, der haardsteden. Over de techniek der samenstelling van dien Raad, en van zijne taak, is het hier niet de plaats om uit te wijden. Dat valt buiten het raam van deze rede, zooals ik haar opgevat heb.

Een zaak staat vast: de wetten zullen ontworpen en gemaakt worden door een college van deskundigen en niet door onbekwame demagogen.

De provinciale raden of Staten zullen vervangen worden door raden die zullen samengesteld zijn uit al de burgemeesters der provincie, en werken onder de leiding en volgens de bevelen van den gouverneur of gowleider. De bestendige deputaties zullen vervangen worden door een groep medewerkers en technici die de gouverneur of gowleider vrijelijk aanstelt, mits goedkeuring van de hogere instanties.

De gemeente-raden zullen vervangen worden door een raad van afgevaardigden der gezinnen, der haardsteden in de gemeenten gevestigd.

De schepen-colleges zullen worden: colleges van medewerkers die de burgemeester vrijelijk aanstelt, mits goedkeuring van den gowleider.

Aldus zal over het geheele Rijk eene zeer eenvoudige hiërarchie ingericht worden, van leiders en administrateurs die ernstig en degelijk werk kunnen leveren en hun werk met den noodigen spoed kunnen verrichten, zonder gedurig, te pas en ten onpas door betweterige praters en knoeiers en eigenbelang najagende konkelaars belemmerd te worden.

Gezonde Levensontwikkeling

Het spreekt vanzelf, wij hebben het ten overvloede herhaald, dat het volk er niet is voor den Staat, maar dat de Staat er is voor het volk, om het volk te dienen en te leiden; dienend te leiden, ten einde aan al de volksgeenooten, aan al de PERSONEN die het volk uitmaken de gelegenheid en de middelen te geven die zij noodig hebben om hun wezen en al hunne gaven tot maximale gaafheid te ontwikkelen.

De leer van het Verdinaso en dezes geheele streven wordt beheerscht door het beginsel: DIENST AAN HET LEVEN. DIENST AAN DE MENSCHELIJKE PERSOONLIJKHEID.

HET LEVEN PRIMEERT.

Geestdriftig zeggen wij Goethe na: „Gru ist alle Theorie und grün des Lebens ewiger Baum“.

Voor ons culmineert het leven in de volmaking der menselijke persoonlijkheid. Maar wij weten dat die volmaking slechts mogelijk is IN DE ORDE, en waar de orde heerscht en bijgevolg waar de orde wordt verzekerd door eenen doelmatig-ingerichten Staat.

Daarom staat in het program van het Verdinaso dat: „de Dietsche Staat, gevestigd op RECHTVAARDIGHEID, den VREDE dienende, zijne hoogste taak vindt, op het hem toekomend gebied van geestelijke werkzaamheid, in het bevorderen van den omgang der leden van de Dietsche Natie naar de volmaking hunner geestelijke persoonlijkheid; in het scheppen en in stand houden van de goede verhoudingen welke veilig stellen voor eenieder: de mogelijkheid tot bereiking van zijn eindbestemming, zijn eeuwig goed: GOD, bron van alle recht en alle orde.“ Derhalve willen wij en zullen wij al de verscheidenheden en eigenschappen van de Dietsche Natie eerbiedigen en al de maatregelen treffen die noodig en nuttig en doelmatig zijn om die verscheidenheden en eigenschappen te bewaren en zich ordevol te laten ontwikkelen, voor zoover die ontwikkeling de eenheid der Dietsche Natie en hare innerlijke gebondenheid en verbondenheid niet in gevaar brengt.

Dat is dus onze wil tegenover: de Vlamingen, de Hollanders, de Brabanders, de Limburgers, de Zeeuwen, de Gelderlanders, de Friezen, de Henegouwers, de Namenuren, de Luikenaren, de Luxemburgers.

En door eigenschappen verstaan wij voornamelijk: Godsdienst, taal en alles wat men doorgaans met het woord cultuur bepaalt.

Men heeft van dat begrip zoovele uiteenloopende en tenslotte vertroebelende bepalingen gegeven dat niemand nog goed weet wat cultuur eigenlijk is.

Wij houden het met Henri Massis waar hij de volgende bepaling geeft :

" La culture est avant toute chose une formation du jugement : elle vise à lui donner sa rectitude, en même temps qu'elle l'enrichit. " Elle est donc un principe d'unité, de coordination. "

Elle accroît noire humanité bien moins dans le sens " de l'étendue des connaissances qu'en profondeur " et en intensité. A travers les formes, elle s'efforce ,, de dégager les essences. Si eMe s'attache à tous les " modes qu'a pris le rêve humain, c'est pour mieux " pénétrer notre destinée et nous faire progresser dans notre être. Et c'est ainsi qu'en fin de compte, elle est un enseignement de noblesse. ,, Toutes les richesses qu'elle amasse dans notre esprit " servent à nous faire une âme bien élevée. " La culture, en outre s'appuie sur un dogmatisme. El-" le fait un choix, elle établit un ordre dans les pro-" ductions de l'esprit.

" Elle suppose une tradition, une continuité intelHgi-, , ble dans la succession des choses - aontinuité qui " elle même implique la permanence d'une conscien-" ce intérieure ou extérieure. Ainsi du classicisme. 11 ,, est un point de vue qui permet de juger. Etre classique, ,, c'est avoir une assise solide pour établir son jugement. " Bref, la culture assure l'intelligence et bien loin de " l'engourdir la prépare à l'action. Elle rend habituel-, , lement présents à notre pensée les intérêts géné-" raux de la cité, de la société, de la civilisation hu-, , maines. Et c'est le sens du beau nom d'humanisme."

(1) « Cultuur is voor alles eene vorming van het oordeel : zij streeft ernaar aan het oordeel zijne rechtheid te geven terwijl zij het tezelfdertijd verrijkt. Zij is dus eene bron van eenheid, van centrale regeling. Zij doet onze menselijkheid veel minder in de richting der uitgestrektheid van kennissen aangroeien dan wél in diepte en intensiteit. Door de vormen heen spant zij zich in om de wezenheid te ontdekken. Indien zij zich hecht aan al de wijzen van zijn in dewelke de droom der menschen zich heeft zoeken uit te leven, dan is het om des te beter ons lot te doordringen en ons in ons wezen te doen vorderen. En zoo is zij ten slotte een onderricht in adel. Al de rijkdommen die zij in onzen geest verzamelt dienen ertoe ons eene welopgevoede ziel te geven.

Bovendien steunt de cultuur op een dogmatisme. Zij doet een keus, zij sticht eene orde in de voortbrengselen van den geest. Zij veronderstelt eene begrijpelijke overlevering in de opeenvolging der din

Om die eigenschappen: Godsdienst, taal en cultuur te beschermen en zich ordevol te laten ontwikkelen is, naar onze overtuiging, geen federalistische inrichting van den Belgischen staat noodzakelijk.

Wij zijn in tegendeel overtuigd dat zulke federalistische inrichting onvermijdelijk naar een separatisme leiden zou en uiteindelijk naar een verdere noodlottige verscheuring der Nederlanden. Een doelmatige en verregaande bestuurlijke decentralisatie beantwoordende aan het figuur der provinciën, zal mits het bestaan van, een sterk centraal gezag [noot:...hier mist een stukje tekst...]

Wij weten trouwens zeer goed dat, van den eenen kant alle professoren en politiekers ten spijt, dat „federalisme" nooit klaar geformuleerd werd en het waarschijnlijk ook nooit zijn zal ; en dat van den anderen kant het in den geest van velen (voornamelijk woordvoerders van het „Vlaamsch Nationaal Verbond") niets anders beteekent dan eene voorbereiding tot een definitief uiteenrukken van België. Deze lieden echter hebben tot nu toe, of noch het verstand, of noch den moed om te zien en te erkennen dat zulke uiteenrukking onvermijdelijk naar een Duitsch-Fransch-Britsch conflict om de zelfstandigheid of de verdeeling der Nederlanden leiden moet.

Zij zijn en blijven de mechanische copisten van eene leer die zij niet begrijpen en nooit zullen kunnen toepassen. In elk geval moeten zij met alle middelen bekampt worden en eerst en vooral met de middelen der voorlichting, want ons volk is veel verstandiger dan zij.

Onaantastbaar sterk in zijne eenheid en gebondenheid, rijk en volwaardig zich ontwikkelend en ontplooiend in zijne ongeëvenaarde prachtige verscheidenheid, zal daar staan en leven het heerlijke Dietsche Rijk der Nederlanden, ingedeeld in zijne vijftien provinciën: Vlaanderen, Brabant, Holland, Gelder, Overijssel, Groningen, Utrecht, Zesland, Limburg, Friesland, Henegouwen, Luik, Namen en Luxemburg.

Op de talengrens zullen wij de grenzen van de provinciën aan die talengrens aanpassen om aan de taal- en cultuureigenschappen gelegenheid tot gezonde ontwikkeling te bieden en om de administratie te vereenvoudigen en te vergemakkelijken.

Aldus om te beginnen, de vijftien Nederlandsche provin

gen, opeenvolging die zelf de duurzaamheid bevat van een inwendig of uitwendig bewustzijn. Zoo is het met het classicisme. Het is een standpunt dat oordeelen toelaat. Klassiek zijn het is een stevigen grondslag bezitten om zijn oordeel te vestigen. Kortom de cultuur verzekert het verstand en verre van het verstompen bereidt zij het tot de actie voor. Zij houdt ons met

dagelijksche levendigheid voor den geest de algemeene belangen van de menschelijke gemeente (civitas), gemeenschap en beschaving. En dit is de beteekenis van den schoonen naam : humanisme. »

tiën verEENIGD in het Dietsche Rijk onder de leiding van den Dietschen Nationaalsolidaristischen Staat, hoeder en richter van het tweede Imperium ter wereld. Indachtig het woord van den grooten Zwijger gebogen over de kaart der Nederlanden : „dit is te klein om verdeeld te blijven !"

II.

De Sociale Orde in het Dietsche Rijk

De sociale orde in het Dietsche Rijk zal opgebouwd worden op de grondslagen van de organische, waarachtig aan het leven en aan den arbeid beantwoordende GELEDINGEN, en niet op de grondslagen van de valsche en kunstmatige en het leven en den arbeid verwingende en vernietigende VERDEELINGEN.

Zij zal bijgevolg gebouwd worden op de grondslagen van het bedrijf en van het beroep. Het zal zijn: de corporatieve orde.

De bedrijven en de beroepen zullen er ingericht worden in werkelijke arbeids- en levensgemeenschappen, toegerust met publiekrechtelijke macht en bevoegdheid. Zij zal dus niet gebouwd worden op den grondslag van de alle volksleven en alle noodzakelijke samenhoorigheid en allen arbeid vernietigende ideologie van den klassenstrijd en dus niet op den grondslag van klassenstrijdsyndikaten, of partijsyndikaten.

In het nationaalsolidaristische Dietsche Rijk zal er van klassenstrijd of van Marxisme, in welken vorm ook geen spraak zijn. En dank zij die corporatieve orde die wij hier niet in haren geheelen bouw kunnen beschrijven, zullen de bedrijven en diegenen die in die bedrijven werken, verlost worden uit den greep der geldmachten en zullen de arbeiders door de organische solidaristische regeling van medezeggenschap en medebezit, geontproletariseerd worden. Door de corporatie rechtstreeks aan hun bedrijf verbonden, zullen zij dat bedrijf, in zekere mate als hunne eigene zaak beschouwen en beschouwen mógen en aldus aan hunnen arbeid hunne maximale krachten en gaven wijden en in dien arbeid aldus terugvinden een der essentiele bronnen van alle kracht en van allen arbeid en van alle leven: de vreugde, in het besef, dat, werkende voor den bloei van het bedrijf, zij werken voor zichzelf, en hun gezin en tevens voor de geheele volksgemeenschap die voor hen een werkelijke gemeenschap zal geworden zijn. De sociale orde in het Nationaalsolidaristische Rijk zal tevens gebouwd worden op de erkenning der noodzakelijkheid van een aristocratie of liever van verscheidene aristocratieën, aristocratische Orden. Ik noem voornamelijk :

de aristocratie van het bloed,

de aristocratie van het verstand,

de aristocratie van den gewetensvollen arbeid,

de aristocratie met de heldhaftigheid,

de aristocratie van de heldhaftigheid,

de aristocratie van de wellevendheid.

De eerst-genoemde moet in de komende Orde hare plaats terug innemen en met de andere aristocratieën die komende Orde samenwerken.

Te veel heeft zij eilaas met alles behalve aristocratische heerschappijen van het geld gecompromitteerd, hare eer daarbij in de weegschaal gelegd.

Aldus speelt de aristocratie van het bloed haar verheven rol niet meer. Zij is niet meer de behoudster van het bloed, van het ras en van al hunne deugden. Zij is integendeel, in te vele gevallen de behoudster geworden van de ondeugden van den „bourgeois".

Het Verdinaso wil dat zij hare natuurlijke verbondenheid met het volk terugvinde en in eere hsrstelle. Natuurlijk niet met het „Volk" zooals het democratisme het opvat en voorstelt ; maar wél zooals het Verdinaso het opvat, voorstelt en bepaalt: het grootsche, door de eeuwen heen levende, door de eeuwen heen levende en zich ontwikkelende organisme dat rusteloos de hooge levenswaarden handhaaft, verdedigt, vooruitstuwt en schept.

Die verbondenheid zal zich dus voltrekken volgens volstrekt en volkomen antidemocratische lijnen en wijzen in levensopvatting en levenswijze : eenvoud en bekoring van waarachtigen adel.

Intusschen heeft het Verdinaso eene politiek-militaire aristocratische orde in het leven geroepen en vormt en ontwikkelt die dag aan dag: de aristocratische orde van den Dinaso-militant: nieuwe belichaming

van de trouwe aan het gegevene woord, van de ridderlijke levenshouding, van de heldhaftigheid en de tucht en van de correctheid en de beleefdheid.

Rondom haar en onder hare leiding, en naar haar voorbeeld zullen eens al de andere aristocratische orden van onze volksgemeenschap zich vereenigen en ordenen, wordende aldus het hoofd en de ziel van het nieuwe, in adellijke grootheid en schoonheid zich oprichtende Rijk.

III.

De Economische Orde in het Dietsche Rijk

Die orde zal gebouwd worden op de eeuwige wetten van alle gezonde huishoudkunde, van alle gezonde staatshuishoudkunde; dat wil zeggen tenslotte het gezond verstand en de eerlijkheid; en niet op de kunsttoeren van allerlei zoogenaamde finantieele specialisten die, zooals wij het, in België sinds den oorlog ervaren, het land naar den economischen ondergang voeren.

Die orde zal gebouwd worden op:

De erkenning van den persoonlijken eigendom en de erkenning van de maatschappelijke gebondenheid van den eigendom; op eene onberispelijke administratie die het gevolg zal zijn van de Dietsche Nationaalsolidaristische staatkundige orde zooals ik ze zoeven bepaald heb. Het zal dus op de meest besliste wijze gedaan zijn met méér uit te geven dan wat de inkomsten toelaten en het zal dus even beslist gedaan zijn met alle inflatie en devaluatie.

Diegenen die naar ons luisteren en ons lezen weten dat wij sinds jaren bewezen, beklemtoond en herhaald hebben dat elke devaluatie van de munt eene verder-schrijdende verarmoeding, een verder schrijdende vermindering van den volksrijkdom beteekent, en door gedurende een tijdje kunstmatig eene schijnwelvaart teweeg te

IV.

De Cultureele of Geestelijke Orde in het Dietsche Rijk

De cultureele orde of orde der geestelijke waarden in het Dietsche Rijk zal gebouwd worden op : de erkenning van God, de erkenning van den Christelijken godsdienst, de erkenning van de Roomsche Katholieke kerk en van de Protestantsche kerkgenootschappen.

„Het Verdinaso staat (zooais het in punt XVI van zijn program bepaald is) de onbelemmerde uiting van het godsdienstig leven voor, in zoover dat niet, zooals bij sommige wanordelijke secten het geval kan zijn, in druischt tegen de wezenlijke taak van den Dietschen Staat." Het Verdinaso erkent het beginsel van den godsdienstvrede en het bestaansrecht van het bijzonder onderwijs dat echter onder ernstig toezicht van den Staat zal staan „die als eerste voorwaarde stelt dat dit onderwijs degelijk zij en de eenheid der nationaal-geestelijke opvoeding niet in den weg sta."

De Dietsche Staatsleiding zal er echter voor zorgen dat de priesters en de dominés zich van elke politieke actie onthouden ; en dit in het belang van den godsdienst zelf. De cultureele orde of orde der geestelijke waarden in het Dietsche Rijk zal ten tweede gebouwd worden op de VOLKOMENE erkenning der MENSCHELIJKE PERSOONLIJKHEID.

De Dietsche Nationaalsolidaristische Staat zal ALLES doen wat noodig is om aan al de leden van het Rijk en van het Imperium de noodige mogelijkheden te bieden en te gunnen om hunne menschelijke persoonlijkheid tot maximale gaafheid te ontwikkelen. Méér. Hij zal alle leden ertoe aanzetten, metterdaad hunne menschelijke persoonlijkheid tot de hoogst mogelijke gaafheid te ontwikkelen. Daarom zal ten derde, de cultureele orde in het Dietsche Rijk gebouwd worden op de erkenning der hooge waarden van de taal.

De Dietsche Staat zal bijgevolg niets ondernemen dat den Dietschers, den Friezen, den Henegouwers, den Namenaren, den Luikenaren, den Luxemburgers zou krenken of belemmeren in het gebruiken hunner taal.

Maar de Dietsche Staat zal er even zeer voor zorgen dat in het Rijk elke leider en elke ambtenaar van zekeren rang de Dietsche taal kenne én de Fransche taal, én de Duitsche taal én de Engelsche, zooals het den Leiders en ambtenaren past van eene volksgemeenschap en van een Rijk die aan de monding liggen van Schelde, Maas en Rijn, tusschen Frankrijk, Duitschland en

brenge, het volk in de gevaarlijkste illusies doet laven, de geheele productie onttakelt en, tenslotte onvermijdelijk naar verdere devaluaties voert. Dat elke devaluatie het werk is der geldheerschappijen die met de in democratisch regiem ingerichte Staten, doen wat zij willen en dat elke devaluatie slechts aan die geldheerschappijen ten goede komt; dat tenslotte elke devaluatie (elke geld- of munontwaardiging) alle vertrouwen in de waarde van het geld en van de munt wat dieper aantast en alle vertrouwen in de eerlijkheid van de overeenkomsten stilaan vernietigt en eindelijk den spaarzin vernietigt die eene der essentieele bronnen van den rijkdom is en een der essentieele voorwaarden van het gezinsleven, dat elke geld- of munontwaardiging eene devaluatie beteekent van vele der allerbelangrijkste en allerhoogste levenswaarden.

Onze munt zullen wij in eene onaantastbare VASTHEID vestigen en handhaven.

Dank zij zijn sterk gezag, zijne onberispelijke administratie en zijne corporatieve ordening zal de Dietsche Nationaalsolidaristische Staat alle vijanden dier vastheid met de meest drastische en doelmatigste middelen kunnen beteugelen en metterdaad beteugelen, en zal hij de onmetelijke en onschatbare rijkdommen die het land en het imperium bezitten zoodanig ten voordeele, niet (zooals het thans het geval is) van enkele financiers of financieele groepen, maar ten voordeele van de geheele volksgemeenschap weten uit te baten,

En het gevolg daarvan zal zijn: dat in de plaats van steeds zwaardere belastingen te moeten eischen, de Staat bij machte zal zijn de belastingen geleidelijk tot een minimum te herleiden, terwijl tevens goed betaald werk zal kunnen verschaft worden aan de honderdduizenden in het land rondlopende werkloozen, en bovendien het Rijk zoodanig uitgerust zal kunnen worden dat het in weinige jaren als het meest modern uitgerust Rijk der wereld vooruit zal treden.

Groot-Brittanië en over het tweede Imperium van de wereld heerschen.

En men kome mij niet zeggen : dat is onmogelijk. Ik antwoord : het moet en ik reken op het verstand en den moed van de Dietschers en ik verzeker het allen : de Dinaso's zullen het voorbeeld geven.

V.

De Militaire Defensie Orde in het Dietsche Rijk

Die orde zal gebouwd worden op het beginsel van de volstrekte noodzakelijkheid der integrale verdediging van het geheele Rijksgebied en van het geheels Imperium. Wij willen voor het Rijk en voor het Imperium een leger en eene vloot bouwen die ons en onze grootheid en ons verleden waardig zijn. Dit is eene kwestie van allereenvoudigsten zelfeerbied. En wij zullen van dat leger en die vloot eischen dat zij in KWALITEIT, in voortreffelijkheid de legers en de vloten van alle andere landen niet alleen evenaren maar overtreffen.

En indien er zijn die hier spotten of sceptisch glimlachen, dan verwijs ik hen naar de geschiedenis en zij zal hen vertellen wat wij in den loop der eeuwen te lande en ter zee gepresteerd hebben.

Terwijl onze naburen hunne strijdkrachten aan de moderne nooden aanpasten en aanpassen in het tempo van de snelste express-treinen, worden de strijdkrachten der Nederlanden aan die nooden aangepast in het tempo van een hondenkar.

Het leger, de strijdmacht, de verweer-macht, dat in deze tijden voor de volksgemeenschap en de vrijwaring en verdediging en handhaving van hare levenswaarden eene steeds doordragender en beslissender beteekenis heeft, zullen wij smeden tot een wapen dat door zijne kracht, zijne slagvaardigheid en doeltreffendheid, eene bestendige, dynamische uitstraling is van fierheid en zelfzekerheid en grootheid.

Wie zin heeft voor zulke fierheid en zelfzekerheid en grootheid, met bittere woede staat hij te kijken naar de oefeningen en de parades en naar de inrichting en bewapening van die strijdmacht, beseffende dat zij hare grootsche rol niet vervult, in het huidige regiem die rol niet vervullen kan. In het diepste van zijn gemoed voelt hij dat tusschen die Weermacht en de volksgemeenschap, het echte, waarachtige, diepe in leven en dood gewortelde verbond niet bestaat. Waarom?

Omdat die volksgemeenschap zelf niet bestaat in den zin van een echt, waarachtig, diep in leven en dood geworteld verbond.

Daarom kan van die volksgemeenschap, de Weermacht niet zijn : een der edelste formaties en uitdrukkingen.

Het Verdinaso wil dat de kern, de spil, de drijfkracht en bezieler van die Weermacht die in den vollen zin van het woord een volksleger zijn moet, een beroepsleger weze, dat in wezen en verschijning de belichaming zal zijn van al de deugden van den soldaat.

Dit wil zeggen: een leger dat daar in het midden van de volksgemeenschap zal staan als eene nieuwe ridderorde, eene aristocratische, adellijke orde ; en eene geduchte orde, geducht door haren geest evengoed als door hare kennis en hare vaardigheid, uitstralend den stijlvollen en onverbiddeijken wil ten koste van alles het gemeenschappelijke land der vaderen, het land „van roem en eere" in eere en met roem te verdedigen.

Het beroep van den soldaat zullen wij in zijne heerlijke volwaardigheid herstellen.

Het zal gedaan zijn met de slordige soldaten en onderofficieren, om niet van sommige officieren te spreken, die wij thans over de banen van ons land zien marcheeren of in onze straten zien loopen. Gedaan met een leger dat zichzelf noch zijn volk eerbiedigt. Het leger van ons Dietsche Rijk zal onze trots zijn : „s lands weer en PRACHT en Orde-wacht".

Wij willen dat onze soldaten en officieren door hun uniform en hunne geheele houding in ALLE omstandigheden wezen: het voorbeeld van den atletischen, weerbaren, tuchtvollen, dienstvaardiger, correcten en hoffelijken Dietschen man.

En zij zullen net zijn tot in de nagels van hunne vingers. En het zal zoo zijn ! Onmogelijk ?

Kijkt naar de mannen van de Dinaso Militanten-Orde of van de Dinaso Propaganda - Orde. Nu reeds zijn zij, alle moeilijkheden ten spijt, het eerste levende bewijs van wat ik verklaar.

VI.

De Imperiale Orde in het Dietsche Rijk

Die orde zal gebouwd worden op het beginsel dat wij, met alle mogelijke middelen onze koloniën aan het moederland moeten vastnoeren, zoodat zij, met en door het moederland vormen : op industrieel, commercieel en militair gebied een stevig en onschendbaar geheel.

Het is bijv. eene onnoemelijke schande dat wij, hetzij België hetzij Nederland, de koloniën bezittende die wij bezitten arm leven en met honderdduizenden werkloozen staan. Dat zal in het Dietsche Rijk niet bestaan. Mede door zijne handels- en krijgsvloot zal het Dietsche Rijk in verbondenheid met zijn Imperium zich weten op te werken tot een Gemeenebest van hoogste welvaart en hoogste beschaving.

ZIET daar in zeer algemeene schetsmatige trekken het beeld bepaald van het doel dat het Verdinaso wil bereiken.

Hoe zal het Verdinaso dat doel bereiken ?

Niet door geweld. Geweld zou het tegenovergestelde bereiken van wat Wij willen.

Hoe dan ?

Ik heb het jaren geleden reeds aangeduid: de Dinaso's in België zullen de macht in België veroveren ; de Dinaso's in Nederland zullen de macht in Nederland veroveren ;

de Dinaso's in Luxemburg zullen de macht in Luxemburg veroveren. Zij zullen dat doen met alle daartoe geschikte middelen die zij doelmatig kunnen gebruiken.

In afwachting van die machtsverovering zullen zij, volgens de bevelen en directieven van de leiding van het Verbond van Dietsche Nationaalsolidaristen. elk op hunne plaats, met de middelen waarover zij beschikken, GELEIDELIJK die machtsverovering en tevens de vestiging van de Dietsche orde voorbereiden.

Aldus is het werk en de kamp van het Verdinaso op geen enkel gebied negatief, noch afbrekend. Integendeel, overal en op elk oogenblik : positief en opbouwend. Daarom wil het Verdinaso noch België, noch Nederland, noch Luxemburg op gelijk welke wijze verzwakken of verdeelen of uiteenrukken.

Het beschouwt, ik herhaal het, die drie Staten als drie integreerende deelen van het Dietsche Rijk, van het komende Dietsche Nationaalsolidaristische Rijk en erkent ze als zoodanig.

En het Verdinaso wil het Dietsche Rijk niet met overijling verwezenlijken, want het wil dat de bouw onaantastbaar kloek weze.

Doortastendheid, ja; maar eene voorzichtige, wijze doortastendheid wil het hierbij aan den dag leggen. Zoo stelt het op het plan der directe practische actie, der directe, praktische verwezenlijkingen, den marsch naar het doel onder meer voor : dat eene reeks permanente organismen, in het leven zouden geroepen worden, die, naar het voorbeeld van de jongstleden gestichte „permanente Belgisch-Nederlandsch-Luxemburgsche economische commissie", met de permanente dagelijksche uitvoering zouden gelast zijn van de allianties en verdragen die thans reeds België, Nederland en Luxemburg verbinden of van de permanente dagelijksche voorbereiding en uitvoering van de samenwerking, allianties en verdragen die zoo spoedig mogelijk tusschen de drie landen tot stand moeten komen. Ik noem in de eerste plaats : de volkomene economische samenwerking en een werkdadige militaire samenwerking, deze laatste zijnde de eenige oplossing voor de zeer angstige vraagstukken die dezen landen, op dit gebied, met den dag dringender gesteld worden.

Geleidelijk kunnen zulke organismen eene eerste verwezenlijking van het Dietsche Rijk voorbereiden, onder den vorm van eenen Statenbond, in welken de Koninkrijken België en Nederland en het Groot-Hertogdom Luxemburg zich zouden groepeeren.

Naar binnen zouden deze samenstellende Landen, in dit stadium, hunne souvereiniteit behouden. Van zulkdanige formatie levert de Geschiedenis verscheidene voorbeelden. Ik noem onder meer de „Germaansche Confederatie" van 1848, de Zwitschersche Confederatie en, op een ander plan, de Vereenigde Staten van Noord-Amerika.

En de Geschiedenis leert ons tevens dat zulke Statenbonden zich gewoonlijk, geleidelijk ontwikkelen en omvormen tot Bondstaten die de gemeenschappelijke banden steeds nauwer toehalen.

Eenmaal zoover wordt eene centrale regeering gevormd die tot taak heeft de gemeenschappelijke belangen der samenstellende deelen te dienen en het buitenlandsche beleid van het Dietsche Rijk te leiden. Dan volgt, onder de leiding van het Verdinaso, de rest vanzelf.

DIETSCHERS !

Er zijn er onder U wellicht die denken dat ons streven een spel van illusionistisch idealisme is. Niets is verder van de waarheid af.

Ik geef U bijv. ter overweging den aanhef van het hoofdartikel van de zeer nuchtere „Nieuwe Rotterdamsche Courant" over de volstrekt onverwachte inschakeling van Oostenrijk in het Groot Duitsche Rijk, aanhef die zeer nuchter en zeer laconisch luidt :

„De vereeniging van Duitschland en Oostenrijk in het Groot Duitsche Rijk, dat zoovele jaren aan vele Duitsche geesten als een bijna onbereikbaar ideaal was toegeschenen, is een feit."

Wanneer wij, ZIJ HET OP EENE ANDERE WIJZE, dezelfde bijna tot volmaaktheid doorgedrevene organisatorische en diplomatieke voorbereiding tot voorbeeld nemen en dat voorbeeld met het noodige verstand en beleid, den noodigen moed en de noodige stiptheid navolgen (en dat zullen wij) dan verwezenlijken wij ons zoogenaamd utopisch doel met dezelfde zegezeekerheid.

Eén zaak staat vast : om dat doel te verwezenlijken zullen wij Dinaso's strijden tot wij er bij vallen of het halen. En meer dan ooit ben ik overtuigd dat DE dag eens komt. Dan vestigen wij het Rijk en zijn in volle daadwerkelijkheid een groot volk geworden, het groote volk dat wij zijn. In de wereld die komt is er geen plaats meer, zal er geen plaats meer zijn voor kleinheid, voor kleine volkeren. Weest Uzelf en Uw grootsch verleden waardig ! Bedenkt het woord van Mussolini :

„De menschen van dezen tijd hebben geen keus meer : het komt er niet op aan gelukkig te zijn, het komt er op aan groot te zijn." Ik voeg er aan toe :

In het streven naar die grootheid en IN die grootheid zult gij het geluk vinden !

